hij bleef uiterlijk onbewogen en terwijl hij zijn handen losmaakte, zei hij koel: „Laten wij gaan, Mevrouw!" Toen voelde zij zich plotseling teruggestooten juist op het oogenblik, dat haar liefde voor hem, haar te machtig zou geworden zijn!

Zwijgend keerden zij naar het hotel terug. Beiden beseften zij, dat er iets tusschen hen stond, dat voor altijd het geluk uit hun leven bande.

In de vestibule klonk hun dansmuziek tegemoet. Het was het laatste bal van het seizoen. Willy keek door het raam en zag de badgasten dansen. „Kom Harry, we zullen nog eens, nog éénmaal slechts, dansen!" Hij bleef koel en strak. „Het spijt mij, mevrouw, ik kan niet dansen!"

„Maar we hebben toch vroeger dikwijls samen gedanst?"

„Ja, vroeger! Maar nu niet meer! Ik ben zoo oud!"

„Ach, onzin hoor! Onzin!"

Zij trok hem mee tusschen de dansenden en begon reeds zich op de maat der muziek op en neer te bewegen en voelde hoe heerlijk het was, over den gladden parketvloer te glijden. Zij sloot de oogen en droomde. — Zij was nog jong en danste voor het eerst met Harry van Galen op het bal bij Dokter Vermeulen. Ik bemin je . . Ik bemin je . . zongen de violen. We zullen gelukkig zijn! Eénmaal, éénmaal, riepen de fluiten. Daar tusschendoor klaagde de cello als een menschenstem over het leed en de droefheid van voorbijgegaan geluk. . . . . De wals nam geen einde . . . Wat was het dat de muzikanten speelden? O, ja, „Tu ne sauras jamais!" Een huiver overtrilde haar. Zij moest uitscheiden. Harry bracht haar een glas sorbet. Een paar heeren stelden zich aan haar voor en vroegen om een dans. Zij bleef echter koel en bedankte, gaf hoofdpijn voor. Haar blikken gleden langs de wanden der zaal . . . zagen de rijen dansers . . . zochten Harry, die verdwenen was. Zij begreep het niet en stond op om hem in de conversatie-zaal te zoeken. Maar hij was nergens, en moe, met knikkende knieën, ging zij naar haar kamer.

Ondertusschen dwaalde Harry langs het strand, en vocht tegen de zoete bekoring, die zich meester trachtte te maken van zijn hart. „Neen, neen!" riep hij in den wind. „Het is doelloos! Het kan en het mag niet. Ze is getrouwd. Ik moet sterk wezen! — Maar waarom niet van het leven genieten, als het wat te genieten geeft? Het is karig genoeg aan plezier. Waarom niet leven en gelukkig zijn? vroeg weer die andere stem in hem. — Neen, neen!" riep hij bijna woedend. „Later komt toch de scheiding en het harde, koude leven in de eenzaamheid."

Zoo liep hij, tot de morgen grauwde, langs het strand terwijl de storm de zee beroerde. Alle sterren waren verdwenen. Donkere wolken vlogen langs den hemel. Een koude, fijne regen viel neer. En als de druppels hem in het gezicht sloegen, dacht hij, dat tranen uit zijn oogen vielen.

Toen hij thuiskwam sliep hij, vermoeid tot den middag. Dan ontmoette hij Willy weer. Zij sprak met geen woord over hetgeen gisterenavond was gebeurd. Zijn zwijgen hield haar op een afstand. Na het diner gingen zij naar het Kurhaus, waar een concert tot sluiting van het seizoen gegeven werd. Enkele tafels en stoelen waren reeds weggenomen. Slechts weinig gasten waren er. De kellners stonden met een verveeld gezicht en verlangden naar het einde. Er was toch niets meer te verdienen. Het woei flink, zoodat de hoteldeuren klapperden. Er heerschte een ongezellige stemming, die zich aan het publiek mededeelde. Tevergeefs trachtte Willy Harry op te vroolijken. Eindelijk zei hij: „Neemt u me niet kwalijk, mevrouw. Ik verveel u vandaag. Zal ik weggaan?"

„Neen, neen, blijf alsjeblieft. Ik wou zoo graag dezen laatsten herfstdag vroolijk met je doorbrengen!"

„En dan?"

„Het komt er niet opaan!"

„Misschien voor u — niet voor mij!"

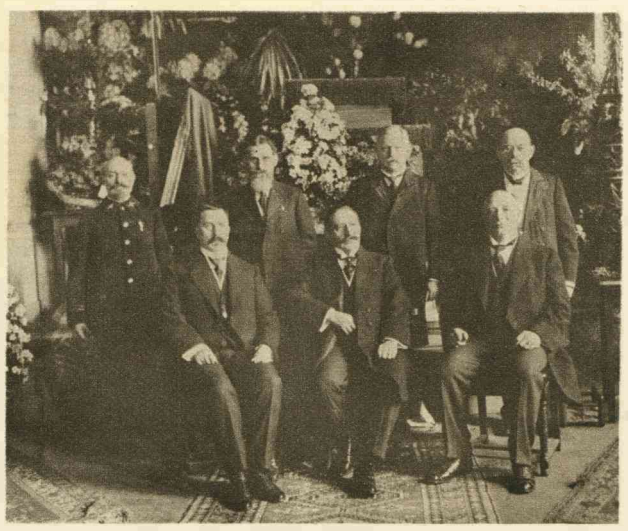
„Je bent een dwaas!" Zij lachte bijna wreed.

„Ja, ik weet het. Ik heb niet den moed om het geluk te genieten."

EEN 25-JARIG JUBILEUM.

Den 16en Maart herdacht de heer J. H. de Groot onder zeer veel blijken van belangstelling zijn 25-jarig jubileum als leeraar aan de Kunstnijverheidsschool Quellinus te Amsterdam.

EEN ZELDZAAM HERINNERINGSFEEST.

De bekende firma Kattenburg, eigenares der vermaarde confectiemagazijnen „Magazijn Nederland", waar over de 2000 personen in betrekking zijn, bestond den 16en Maart 60 jaar. Tegelijk jubileerde de president-commissaris, de heer L. M. Kattenburg, als hebbende de zaak te Rotterdam vóór 25 jaar geopend. Bovendien vierden 6 van het personeel hun zilveren jubileum. Het spreekt vanzelf, dat Firma en personeel heel wat belangstelling ondervonden hebben. Onze foto geeft in 't midden zittend den heer Kattenburg; links den heer B. Vorman, hoofdconfectionneur, rechts den heer B. Foyer, coupeur. Staande v.l.n.r. de heeren: C. v. Dalen, 1e loopknecht; Gordijn, v. d. Burg en Carmusin, kleermakers. (*foto Wolf*)

Zij stonden op en gingen een poos zwijgend naast elkander voort. Plotseling zei ze tot hem: „Dus — nu gaat u weer een poosje terug naar uw eenzaamheid! En u zult voor uw moeder zorgen. En u zult dagelijks naar uw laboratorium gaan en uw onderzoekingen voortzetten. Ach . . en dat heet dan leven!"

„Waarom spot u?"

„Ik spot met mezelf eveneens. Ik ga naar huis — gezond en wel. En ik denk over een jeugddroom!"

Zij zweeg een poos, tot ze opeens hartstochtelijk eruit stootte: „Ik hield zooveel van je, Harry en nu nóg! O, mijn leven is gebroken, voor goed en dat is nooit meer te heelen. Dat kan niet! Je denkt dat jij alleen lijdt. O, Harry, 't is niet waar. Van mij merk je het zoo niet, omdat ik anders moet zijn, terwille van mijn kind. Ik kan en mag mezelf niet laten gaan als jij!"

„Maar waarom ben je dan getrouwd!" vroeg Harry, haar nu weer met jij aansprekend. „Dat begrijp ik niet. Al had ik kunnen trouwen met een ander, Willy, ik had het nooit gedaan, omdat ik van jou alleen houd!"

Eerst nu, nu 't leven hen weer van elkaar voeren zou, bekenden zij het voor het eerst onomwonden, dat zij elkaar beminden! Het werd er des te smartelijker om, het afscheid.

„Ach!" antwoordde zij, „toen mijn vader stierf, nu vijf jaar geleden, stond ik heelemaal alleen. Toen gevoelde ik mij zoo moe! Hij was zoo lang ziek geweest en dat had ook mij erg aangegrepen. Ik verlangde naar rust. Toen kwam Henk van Walen. Ik zocht bij hem troost en vergetelheid! Maar ik hield niet van hem, Harry, niet zooals van jou! Zóó kan ik ook maar alleen van jou houden! Maar wij vrouwen staan zoo heel anders in dat opzicht tegenover het leven . . . Alleen kunnen wij den levensstrijd niet aan en als dan een beschermer komt in een tijd van onrust en leed, dan denken wij van hem te houden, om later te bemerken, dat wij eigenlijk onze eerste liefde niet meer kunnen terughalen . . . !" — „Je bent onrechtvaardig, Willy! Voor jou is het leven nog zoo wreed niet. Het lot is zelfs zeer goed voor je!" — „Zoo . . . ?" — „Ja, en wanneer het niet zoo is . . ."

„Wanneer het niet zoo is? — Wanneer ik, nu ik 38 jaar ben, nog een heimwee heb naar mijn jeugd . . . Wanneer het herfst geworden is, zonder ooit lente te zijn geweest?"

Hij begreep haar. Reeds lang, maar hij wilde haar troosten in haar verlangen dat tòch niet kon bevredigd worden. Daarom voelde hij het zelf anders, toen hij zei:

„Vergeet niet, dat in jouw herfst reeds weer de knoppen bloeien voor een nieuwe lente, direct onder de gele en verdorde blaren, die nu afvallen. Jij hebt nog een liefde, waaraan je je geheel wijden kunt: je dochtertje. In je dochter zal je hart opnieuw jong worden. En meer nog! Je kunt je alle ondervindingen ten nutte maken en haar leven beter en schooner doen zijn dan het jouwe was. Dat is toch ook geluk en liefde. Maar dàt moet ik ook ontberen!"

Hij zweeg geroerd.

Zij zag zijn witte, smalle lippen, die zich vast op elkander klemden. Uit zijn oogen was de glans verdwenen. Hij deed haar leed. Zij voelde, hoe tranen in haar oogen kwamen en langs haar wangen rolden. Zij keerde zich om, om haar weemoed te verbergen. Zij reikte hem de hand en zei alleen: „Vaarwel". Niets meer. Zij ging naar het hotel en zond de kinderjuffrouw om Willy te halen. Zij wilde direct vertrekken. Nog eenmaal keek zij naar de zee, die als een matte opaal in het licht der ondergaande zon blonk. Een ongekende gewaarwording, waarin weemoed en berusting met elkaar kampten, kwam in haar op.

Terwijl zij haar koffer pakte, klonken de laatste tonen van de koermuziek tot haar door. Het was een van Beethoven's simfonieën. Machtig en grootsch kwamen de klanken op den wind naar haar toe. Vreugde en geluk lagen erin, strijd en overwinning. Maar in 't Leven . . . .

VIJFTIGJARIG BESTAAN DER FIRMA G. ALSBACH & Co.

Verleden week was het 50 jaar geleden dat de firma G. Alsbach & Co. te Rotterdam werd opgericht. In 1898 overgebracht naar Amsterdam, legde de firma zich vooral toe op het uitgeven van muziek, waardoor onze Nederlandsche toonkunst veel aan haar verschuldigd is. Onze foto geeft in het midden de heeren Joh. Alsbach en Henry Doyer, de tegenwoordige directie; om hen heen het personeel. (*V.F.B.*)

EEN MILITAIR ZWEMFEEST.

Woensdagavond 16 Maart had in het zwembassin aan de Mauritskade te Den Haag een groot militair zwemfeest plaats, waaraan werd deelgenomen door Belgische geïnterneerden, de Cercle Natation Belge en door de Reddingsbrigade van het IIIe depot-bat. 1e Comp. Infanterie, alsmede door de damesclub van Haarlemsche en Rotterdamsche onderwijzeressen. De foto hierboven geeft de deelnemers poseerend voor „Panorama". (*foto Hijmans.*)

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.